

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Αϊ, γράφε, γράφε λοιπόν, Δέσποτα, πολλή σκέψις δὲν χρειάζεται, ὅστις πολὺ ἀναμετρεῖ τοῦ Γάμου τὰ ἔξοδα, ποτὲ γάμο δὲν κάμνῃ· αὐτὸ ἤκουσα νὰ λέγουν τὴν προχθὲς τρεῖς καλοὶ προξενεῦται εἰς ἓνα γέροντα δικηγόρον τὸν ὁποῖον ἔπασχον νὰ πείσουν νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον μὲ μίαν πολλὰ εὐγενικὰ νέα, ἥτις κατὰ τινὰ ποιητὴν

Τὸν ἀγαπᾷ ποῦ ἡ γῆ μαραίνεται,

Ἄν δὲν τὴν χαιρετήσῃ τῆς κακοφαίνεται.

— Ἐχεις δίκαιον, χαριτωμένε μου, ἀλλὰ καταλαμβάνεις, ὅτι δυσκολεύομαι, δὲν εἰξεύρω πῶς νὰ δικαιολογήσω τὴν ἀπουσίαν μου, τὴν καθυστέρησίν σου εἶναι μία ἔλλειψις . . .

— Τῷ ὄντι! μία ἔλλειψις πολλὰ οὐσιώδης· φαντάσου νὰ μὴ πηδῇσῃ ὁ διάβολος ἐπὶ δύο ὀλοκλήρους ἐβδομάδας εἰς κοινωνίαν ὅπου τόσοι ἀρέσκουν τὰ πηδήματα, τοῦ Διαβόλου τὰ πηδήματα! καὶ ὁ Ἀβδηρίτης νὰ μὴ ἐμφανισθῇ εἰς τοὺς καλοὺς συμπολίτας του, οἵτινες γελοῦν, ξεκαρδιζοῦνται νὰ γελοῦν, ἂν μόνον εἰδῶσι γεγραμμένον, ὅτι τὸ Δαιμόνιον εἶπεν εἰς τὸν Ἀβδηρίτην, γέρο μου, καὶ ὁ Ἀβδηρίτης εἰς τὸ δαιμόνιον, παμπόνηρο. Ἐν ᾧ μῆτε ἐν δάκρῳ, ἓνα παλμὸν δὲ ἔχουσι διὰ τὴν ταλαίπωρον, τὴν κυρὰ πολιτικὴν, ἥτις καταπατεῖται ὑπὸ τὸ βαρὺ πέταλον τοῦ ἀστυνομικοῦ ἱπποῦ καὶ κυλιέται εἰς τὸν τροχὸν τῆς ἀμάξης του.

— Ἄφες, ἄφες, τὴν πολυλογίαν, καὶ λέγε πῶς θὰ δικαιολογήσωμεν τὴν ἔλλειψιν ἡμῶν.

— Τὸ εὐκολώτερον, ἀρκεῖ νὰ μὴν εἰπῇς τὴν ἀλήθειαν.

— Ἀλλὰ . . .

— Ἀλλὰ νὰ εἰπῇς τοιαῦτα πράγματα, καὶ νὰ μεταχειρισθῇς παρομοίας φράσεις αἵτινες νὰ ὁμοιάζουν μὲ φρούρια εἰς τὸν ἀέρα, καὶ σιδηροδρόμους εἰς τὴν Ἑλλάδα· πλὴν καὶ λαμπρὰς ἰδέας ὡς τὰς Ἀθήνας φωταγωγημένους μὲ gas, — δηλαδὴ μεγάλα γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἐμφαίνουσι μόνον εἰς τὸ χαρτί· καὶ ἐπειδὴ καὶ σὺ πρόκειται νὰ δικαιολογηθῇς εἰς τὸ χαρτί, γράφε, γράφε, ἐνῶ θὰ σοῦ ὑπαγορεύω, Ἀβδηρίτης καὶ γέρον ἄνθρωπος σὺ, κανεὶς δὲν σοῦ συνερίζεται· γράφε λοιπόν.

« Καλοὶ μου ἀναγνώσται, καὶ ἀναγνώστριά μου συμπαθεῖς, εὐτελῶς

προσκυνῶ σας-- εἰξεύρω, ὅτι πρέπει νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην καὶ δι' ἐμὲ, διότι καθυστέρησα ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, καὶ διὰ τὰ μὴ πηδήματα τοῦ Σατανᾶ μου· οἷχ ἤττον ὁμῶς μάθετε, ὅτι ὑπεράνθρωπα ἐμπόδια παρενεβλήθησαν, καὶ περιστάσεις ἀνεξάρτητοι τῆς θελήσεως ἡμῶν συνετέλεσαν εἰς τὴν τρομερὰν αὐτὴν ἔλλειψιν· ἔλλειψιν ἥτις π.θανὸν νὰ ἐπιφέρῃ τὴν πτώσιν τοῦ ὑπουργείου ἐνὸς μάλιστα, ἡ καλὴ μας νεολαία προτιμᾷ νὰ παίζῃ, χάριν διασκεδάσεως, δομινὰ ἀπὸ πρωῒας μέχρις ἐσπέρας ἐντὸς τῶν καφενείων, καὶ οἱ μεγάλοι πολιτικοὶ μας ἀναμένουσι τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ τόπου ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἐνδύματος· πλήν λέγεται λόγος, ὅτι τὸ φόρεμα δὲν εἶναι φρόνημα, καὶ αἱ ἀρχαὶ εἶναι πεποιοήσεις. Καθὼς λόγου χάριν· οὔτε ἂν οἱ Ἰνδοὶ νικήσουν τοὺς Ἀγγλοὺς, οὔτε ἂν ἡ ἀλώπηξ Αὐστρία ταπεινωθῇ ἀπέναντι τοῦ ζητήματος τῶν ἡγεμονιῶν, ἐγὼ δύναμαι νὰ πεισθῶ, ὅτι οἱ σιδηροὶ ποδόγυροι καὶ τὰ πλατέα καπέλλα τῶν ἐξευγενισμένων κυριῶν εἶναι φόρεμα τόσῳ οἰκονομικὸν καὶ τεριάζει εἰς καθεμίαν, χειμῶνα καλοκαίρι. Βλέπεται αὐτὰ εἶναι ἀρχαὶ εἶναι πεποιοήσεις εἶναι ἰδιοτροπίαι, κύριο, καὶ ἂν δὲν τὴν ἀλλάσω ἀπέναντι ὅλων αὐτῶν μὲ συγχωρεῖτε.

— Μὲ συγχωρεῖς, καὶ σὺ φλύαρο, ἀλλ' αὐτὰ δὲν δικαιολογοῦν τὴν ἔλλειψίν μας, καὶ διόλου, μὰ καθόλου, δὲν εἶναι εὐχαριστημένοι μὲ τὸ πνεῦμα, μὲ τὰς εὐφυΐας σου, οἱ συνδρομηταὶ μου οἱ ἀναγνώσται σου, οἵτινες θέλουν πηδήματα τολμηρὰ ὡς τοῦ φύλλου, πρωτότυπα.

— Μὴν ἀκοῦς, μὴ τὰ πιστεύῃς εἶναι τοῦ Κυρίου Ἀστυνόμου διασποραὶ, διότι ἔχει συμφέρον νὰ διαψεύσῃ ὅτι διακηρύττομεν ὡς βέβαιον, ὅτι ἐζήτησε τὰ μάλλινα σκεπάσματα τῶν Χολεριῶντων, ἐκ τοῦ νοσοκομείου τῶν ἀφροδισιακῶν νοσημάτων, διὰ νὰ σκεπᾷ τὴν ζύμην τοῦ ἄρτου τὸν ὁποῖον ζυμῶνει καὶ φουρνίζει καὶ ξεφουρνίζει καὶ πωλεῖ ἡ ἰδία διεύθυνσις αὐτοῦ, καὶ διατρέφεται ὁ λαός. Χάρις ὁμῶς εἰς τὸν ἱατρὸν Α. Κουτουφάν τὸν ἐπιφορτισμένον τὴν ἐπιστάσιν τοῦ νοσοκομείου ἐκείνου, τὸ κακὸν ἐπρολήφθη· ἢ μήπως σὲ ἐσκανδάλισε τοῦ Σ. Π.

ἡ ἀνακάλυψις, ὅστις ἐξύπνησε μίαν αὐγὴν καὶ σὲ ἤλεγξεν εἰς τὴν τυπωμένην Αὐγὴν, ὅτι δῆθεν μετέφρασες μίαν εὐφυΐαν; ἂν ἦτο καὶ μέγα τι...

— Μέγα, ἢ μικρὸν τὸ εἶπε.

— Τὸ εἶπε, διότι ἀνῆκει φαίνεται εἰς τὴν ἀγέλην τῶν στεिरῶν, αἵτινες μισοῦσι τὰς τοκάδας, καὶ δάκνουσιν οὐ μόνον τὰ τέκνα, ἀλλὰ καὶ τὴν οὐρὰν αὐτῶν, ἐνῷ φαίνεται, ὅτι θέλουν νὰ ἐναποθέσωσιν ἐκεῖ ἓν γλυκὺ φίλημα ἀγάπης.

— Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, δαιμόνιον πιστεύω, ὅτι πρέπει νὰ ὑπερασπίσωμεν τὰ πρωτότυπά μας, ἀπὸ τὸ θηρίον αὐτὸ τὸ Σ. Π. διότι καὶ σὺ ἔχεις τὸ μέρος σου καὶ ἂν ἐξακολουθῇ μετόσον πείσμα καὶ τόσῳ πνεύμα ὡς ἤρχῃ, μὰ τὴν ἰσχυρὰν κεφαλὴν του καταστρεφόμεθα.

— Χί, χί, ἐννοεῖται! μίαν λέξιν ἂν προσφέρῃ εἰσέτι ψευδῇ, ἔσο βέβαιος, ὅτι ἡ γλῶσσα του ἐδέθη δαμονικῶς διὰ τῆς οὐρᾶς μου, διότι

δὲν ἀρέσκομαι μακρὰς συζητήσεις μὲ ΣαΠημένα ὀνόματα, καθὼς ἀρ-
χίζει μάλιστα ἀπὸ Σ. Π.

— Ἄφες τον, νὰ ζῆς, ἄς πάη στὸ καλὸ ! καὶ ἔλα, ἔλα νὰ διηγηθῶ-
μεν τοῦλάχιστον τι ἐπράξαμεν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μας, ἀφοῦ δὲν ἐδυνήθη-
μεν νὰ δικαιολογήσωμεν τὴν καθυστέρησίν μας.

— Δέσποτα, ἐγὼ, καταλαμβάνεις, ὅτι δὲν ἔχω νὰ δώσω κανένα
λόγον, οὔτε θέλω νὰ διηγηθῶ· σὺ κρατεῖς τὴν οὐράν μου, σὺ προστά-
ζεις, πῆδα ἐδῶ τρικέρατε, πῆδα ἐκεῖ σατανᾶ, τηλεγράφιζε δαιμόνιον·
σὺ λοιπὸν ὑπόκεισε καὶ εἰς λογοδοσίαν. Εἰς αὐτὸ σου μάλιστα τὸ μέ-
χρι Σύρου ταξείδιον δὲν ἐνέχεται οὔτε ὁ μικρὸς μου ὄνουξ.

Ἐνθυμῆσαι, ἦτον ἡμέρα τρίτη, ἦτον . . . ἄχ σκληρὸ ! ἦτον ἡ ἡμέρα
καθ' ἣν πρὸ ἑξ μηνῶν μὲ ἤχημαλώτησες, ὅτε καὶ πάλιν ἐξυπνῶν ἐν πρωῇ
ἐνῷ ἤλλειφα τὴν οὐράν μου διὰ νὰ γίνῃ ἐλαστικωτέρα, καὶ στρίβον τὰ
κερατιδιά μου διὰ νὰ ᾤναι στερεώτερα, ἤμην ἔτοιμος εἰς τὸ πρῶτον
πρόσταγμά σου νὰ πηδήσω ὅλως χαρὰ εἰς τὸ ἔργον μου, αἶφνης βλέ-
πω νὰ μὲ συλλαμβάνῃς ἐκ τοῦ ἐνὸς κερατιδίου μου καὶ νὰ μοὶ λέγῃς, ἐμ-
πρὸς, τρικέρατον ! ἔμβα μέσα εἰς τὸν σάκκον μου, θὰ ἔλθῃς μαζὶ μου,
θὰ μεταβῶμεν εἰς Σύρον. . . .

Ἐξεπλάγην, σὲ παρεκάλεσα νὰ μὲ ἀφήσῃς ἐκτὸς τοῦ σάκκου σου, νὰ
πηδῶ τοῦλάχιστον ἐλεύθερα εἰς τοῦ ἀτμοκινήτου τὸ κατὰστροφμα, νὰ
ἀναπνέω τὸν θαλάσσιον ἀέρα· ὄχι, δὲν ἠθέλησες· ἐφοβήθης μὴ σοῦ πα-
ρέξω σκάνδαλα. Τὶ ἡδυνάμην νὰ πράξω, τὸ ταλαίπωρο, ἔτυχε ἡμέρα
τρίτη, καθ' ἣν οὐ μόνον ἐγὼ ἀλλ' ὅλοι τοῦ κόσμου οἱ διάβολοι ἐργάζον-
ται διὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐγὼ ὑπῆκουσα νὰ ἐργασθῶ ὑπὲρ σοῦ.

Εἰσῆλθα εἰς τὸν σάκκον σου καὶ τοῦ στρεφομένου κλειθροῦ ὁ ἦχος
ἀντήχησεν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου, διότι ἔχομεν καὶ ἡμεῖς οἱ
διάβολοι καρδίαν τόσῃν, ὅσην στεροῦνται πολλοὶ ἄνθρωποι. . . . κατ'
εὐτυχίαν ὅμως τὸ κλειθρον ἐξερχόμενον ἄφινε ὁπὴν ἱκανὴν νὰ δραπε-
τεύσῃ δι' αὐτῆς ὅλων τῶν διαβόλων τὰ τάγματα, ἃν ἐκρατοῦντο ἐκεῖ
αἰχμάλωτα. Ἐτύχα ὅμως μόνος, καὶ ἐννοεῖται, ὅτι ὠφελήθην τῆς περι-
στάσεως· ἐνῷ δὲ ἦσο ἔτοιμος νὰ καταβῇς ἀπὸ πρωῆας εἰς Πειραιᾶ, ἐγὼ
εἰργάσθην νὰ σ' ἐμποδίσω εἰ δυνατόν καὶ ἀπὸ τὸ ταξείδιόν σου.

Καὶ πρῶτον ἐνέπνευσα τὴν ιδέαν εἰς τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο ὑποκει-
μενον, τὸ ὁποῖον σέβασαι, νὰ γράψῃ τὴν σχοινοτενῆ ἐκείνην ἐπιστο-
λὴν πρὸς τινὰ φίλον του εἰς Σύρον, καὶ τῆς ὁποίας ἡ δημοτικὴ σύντα-
ξις σὲ ἐκράτησεν αἰχμάλωτον ἀπὸ τῆς ὁγδόης μέχρι τῆς δεκάτης· καὶ
ἐνῷ ἤλπιζες, ὅτι ἀναχωρεῖς, εὗρέθη τεθραυμένον τοῦ ὥρολογίου σου
τὸ δάλιον ἐπικάλυμμα, ἐφ' οὗ εἶχα ἐγγίσει μόλις τὸν ὄνυχά μου, καὶ
ἡμισεῖα ὥρα δὲν ἤρκεσεν εἰς ἐπιδιώρθωσιν αὐτοῦ. Τρέχεις τότε ἀπνευ-
στὶ νὰ λάβῃς τὸ δανεικὸν κιβώτιον εἰς τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ θέσῃς τὰ ὀ-
λίγα ἐνδύματά σου· τὰ κλειθρα, χωρὶς ἀμφιβολίαν, τὰ εἶχε πάρῃ ὁ
διάβολος, δηλαδὴ ἐγὼ, διότι κανένα δὲν εὗρέθη εἰς τὴν θέσιν του. Τέ-
λος κατορθώνεις, εὗρίσκεις ἕτερον καὶ φθάνεις εἰς τὸν Πειραιᾶ εἰς τὰς
τρεῖς Μ.Μ. καὶ ἐνῷ ἐπίστευσας, ὅτι τὸν ἀμαξηλάτην τὸν πληρώνεις μίαν

ἀργυράν δραχμὴν, τὴν ὁποίαν ἐσυμφώνησες, δίδεις συνεργεῖα διαβόλου, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ παρατηρήσης, νόμισμα δύο φράγκων, Τὸ ἀνεκάλυψας κατόπιν, ζητεῖς τὸν ἀμαξηλάτην, οὕτε ἐφάνη· καὶ ἐγὼ δι' ὅλων αὐτῶν ἐξεδικούμην τὴν αἰχμαλωσίαν μου, καὶ ἤλπιζα, ὅτι τὸ ἀτμόπλοιον ἔμελλε τέλος πάντων νὰ σὲ ἀφήσῃ ἔξω, διότι εἶχεν ἤδη ἀνασπᾶσει τὴν ἄγκυραν, ὅτε δὲν εἰξεύρω τί ἐφώτισε τὸν ὑπηρετὴν τοῦ καφε-νεῖου νὰ σοῦ εἰπῇ, ὅτι τὸ διὰ Σύρον ἀτμόπλοιον ἀναχωρεῖ· ἀκριβῶς ἐπλήρωσε τὴν αὐθάδειάν του, διότι ἡ οὐρά μου εὗρέθη εἰς τοὺς πόδας του καὶ ὁ δίσκος τὸν ὁποῖον ἐκράτη, ὡς ἦτο καὶ εὗρίσκετο, ἐπολλαπλασιάσθη εἰς κλάσματα.

Εἶδα τότε, ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ σ' ἐμποδίσω, καὶ ἰδοὺ ἐταξιδεύομεν τὴν πρὸς τὴν Σύρον ἄγουσιν· ἐνθυμεῖσαι, ὅτι ἐπρωτίμηνες νὰ μείνῃς εἰς τὴν τράπεζαν τρώγων ἐν *μυιοτέκιοι* ἐν ᾧ ἀπέναντι σὲ ὑπέβλεπεν ὁ λαίμαργος ὀφθαλμὸς ἐνὸς τῶν διευθυνόντων τὸ ἀτμοκίνητον· ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ἡ προτομὴ ὠμοίαζε τὴν τοῦ πελεκᾶνος, διότι καὶ μύτην εἶχεν ἀξιοπρεπῇ καὶ σάκκον ἔφερεν φυσικὸν ὑπὸ τὰς σιαγῶνας ὡς ἐκείνου· ἐν μόνον, δὲν εἶχε πτερὰ, ἀλλὰ τὸ ἐπίλοιπον σῶμα ὠμοίαζε γεροντοχελώνης, ἥτις ἔφαγε μίαν ὀλόκληρον λειάνην σαλάτας ἀπὸ πατάτας, διπλὴν μερίδα *μυιοτεκίου* καὶ ἓνα ἰχθὺν ὀκαδιαῖον, σημεῖον, ὅτι εἰς τὴν νεότητά του εἶχεν ἐξασκιθῇ εἰς τὸ τρῶγειν καὶ εἰσέτι ἤθελε πίνειν ἕως, ἂν εἶχε, ἀπὸ τὸ ἴδιον, ἀλλ' ὁ ὑπηρετὴς ἐκήρυξεν, ὅτι ἐσώθη. Ὁ νεώτερος συνάδελφος τοῦ τρώγει ἐπίσης ἀνδρικὰ, πλὴν δὲν πίνει· μεταξὺ τῶν ὑπάρχει τόση ἀφέλεια καὶ τόση οἰκειότης, ὥστε νομίζεις, ὅτι τότε κατὰ πρῶτον συνηνητήθησαν ὡς προσκεκλημένοι εἰς ξένην τράπεζαν. Ἀφίνω δᾶ, ὅτι ἡ εὐγένειά των ἔρρεε, καὶ ἡ ἀνατροφή των πρέπει νὰ ἦτο ὑψηλὴ, διότι εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον καὶ οὔτε ἐν βλέμμα χαιρετισμοῦ ἀπηύθυνον πρὸς τοὺς πέντε συνεπιβάτας μου.

Ἐξήλθομεν τότε εἰς τὸ κατὰστρωμα, ὅπου ὁ νεάζων γέρον διευθυν-τὴς τοῦ ἀτμοκινήτου, ἄνθρωπος πολὺπαιρος, ἐχαριεντίζετο, προσφέρων ὑπὸ τὸ γλυκὺ φέγγος τῶν ἀστέρων, τὴν λατρείαν του πρὸς τι ἐννεα-ετὲς κοράσιον πλουσίης οἰκογενείας, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον ἐστενοχωρήθη τὸ ταλαίπωρο, ὥστε ἐτόλμησε νὰ τὸν εἰπῇ.

— Μὰ, κύριε πλοίαρχε, ὁμιλήσετε παρακαλῶ καὶ μὲ τὴν μεγαλη-τέραν ἀδελφὴν μου, ἥτις ἴσταται παρεκῆ, εἶναι ἐπίσης ὠραία καὶ δι-δει πολὺ καλὰς ἀπαντήσεις. . .

Τὰ ἐπίλοιπα τὰ ἤκουσες μόνος σου, ἦσο σιμὰ, διότι ἐγὼ προσῆχα ὅ-ταν τῇ κατεφίλει τὰς χεῖρας, τὴν εὐγενὴς γέρον!

Τέλος ἰδοὺ ἡ Σύρος, εἶναι ὁρθρὸς βαθὺς, καὶ τὰ ἡμίσβεστα φῶτα τῶν οἰκιῶν, ὁμοιάζουσιν ἀστέρας ὑποτρέμοντας εἰς τὸ στερέωμα λευκοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ Σύρος εἶναι νῆσος, Δέσποτα· ἡ πόλις της μορφώνει ἀμφιθέατρον· καὶ ἡ νῆσος τὸ ἀμφιθέατρον αὐτὸ προοδεύει εἰς τὸν καλλωπισμὸν καὶ τὸν πολιτισμὸν. ἔχει Νομάρχην, Ταμίαν, Τελώνην, Ὑγειονόμον, καὶ

ὁ μὲν ἔχει τὰ προτερήματά του, ὅπως ὁ ἕτερος τὰς κακίας του.

Πλὴν τί μὲ μέλλει ἐμὲ ἕνα μικρὸ δαιμόνιον νὰ κάθηται νὰ λέγω, ὅτι ὁ δεινα λ. χ. ὁ κύριος Τελώνης φέρ' εἰπεῖν εἶναι τοιοῦτος καὶ τοιοῦτος· ὅτι τὴν ὑπηρεσίαν τὴν ἐνόμισε τιμᾶριόν του. Ὁ ἄνθρωπος βεβαίως διὰ νὰ ᾗναι ὑπάλληλος καθὼς πρέπει, ἀνάγκη πᾶτα νὰ ἐκλάβῃ τὴν ὑπηρεσίαν ὡς κτῆμα του, καθὼς τὸν καλὸν ὑποκριτὴν, ὅστις παίζων ἐν προσωπεῖον, οἰκειοποιεῖται τὰ ξένα αἰσθήματα. Ὁ κύριος Τελώνης ἐννόησε λοιπὸν πολὺ καλὰ τὸ μέρος του ὡς ἄξιος ὑποκριτής. Τῶν Δεβιδῶν τὸ γένος εἶναι ἐπιτήδειον, φαίνεται. . . .

Ἀησμονεῖ ὅμως ἐνίοτε, ὡς ἄνθρωπος ὅστις τελωνίζει τὰ εἰσερχόμενα καὶ ἐξερχόμενα καὶ ἀφίνει τοὺς νόμους νὰ κοιμῶνται εἰς τινὰς καὶ εἰς ἄλλους νὰ ἐγείρωνται φοβεροὶ ἐπὶ παραδείγματι τὴν παρελθούσαν εἰς μὲν τὸ Ἑλληνικὸν ἀτμόπλοιοι τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐταιρείας *Μιαούλη* ὁ περὶ ἀτμοπλοῖας νόμος ἦτο *θυμωμένος*· εἰς τὰ ῥωσσικὰ ὅμως, τῆς ξένης δηλαδὴ σημαίας, ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ ᾗναι ἑορτὴ, ὁ νόμος κατ' ἀναγραμματισμὸν ἦτο *μεθυσμένος*· ἂν ᾗθελα νὰ σοῦ διηγηθῶ θὰ ἐγέλας πλὴν

Ἡ Σύρος ἔχει ποικιλίαν χαρακτήρων μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐρίσκεται μία πτέρυξ Ἀθηναϊκῆς ζύμης. Ἐχει τοὺς δικηγόρους, τὰ ἀμερόληπτα δικαστήρια, τοὺς δικαστὰς τῆς, μεταξὺ αὐτῶν μάλιστα ὁ κύριος Κασιμάκης περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὴν δικαιοσύνην, διότι ὁ λόγος του εἶναι τὸ βάρος τῆς πλάστιγγος, δι' ἧς διανέμεται· ἔπειτα, καθὼς λέγουν, εἶναι ἄνθρωπος μὲ ἀτομικὴν ἰκανότητα *ἐξυδιασμένην*, ἀκάματος, πανταχοῦ παρὼν· εἶναι καὶ δικαστὴς καὶ διδάσκαλος εἰς ἰδιαιτέρα ἐκπαιδευτήρια, δηλαδὴ πωλεῖ δικαιοσύνην πωλεῖ καὶ γράμματα· εἶναι ἐφημερίδογράφος καὶ ἐκδότης διαφόρων σχολαστικῶν βιβλίων, κτλ. κτλ. κτλ. Χωριστὰ δὲ ὅσα ἀπὸ πολλήν του μετριοφροσύνην κατεργάζεται ἐν γωνίᾳ καὶ παραθύρῳ, συντρέχων τὴν Κυβέρνησιν, διὰ τὸ καλὸν τῆς πατρίδος, ἥτις προάγει τοὺς πολυτίμους αὐτοὺς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ὁ ζῆλος λέγει πολλάκις, ὅ,τι δὲν ἤκουσε. . . .

Ἡ Σύρος ἔχει καὶ αὐτὴ τοὺς φούρνους τῆς, οἵτινες ἐπίσης, καθὼς καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσάν διδουσιν ἄρτον ὅσον θέλουν καὶ ὁπόταν θέλουν· καὶ βλέπεις— πλῆθος ἄπειρον νὰ γρονθοκοπῇται παρὰ τὴν θύραν ἐνὸς ὑπογείου καὶ ὁ εἰς νὰ καταμαδᾷ τὴν κόμην τοῦ ἄλλου καὶ νὰ διασπάζωνται τινες μεγαλοπρεπεῖς φυσιογνωμίαι, μὲ τὸ τίς νὰ προλάβῃ μίαν ὁκτὴν ἄρτου τὴν ὁποίαν πρὸ τριημερίας ἐπροπλήρωσε. Τίς πταίει; ὁ Νομάρχης, ὅστις μόλις κατορθώνει νὰ φάγῃ *καλὸ ψῶμι* ἢ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχουν μέρος καὶ ἄρτοποιοὶ ἀσύνητοι καὶ αἰτέμποροι κερδοσκόποι. Δὲν εἰςξέρω μὰ τὴν ἀλήθειαν νὰ προδίδω, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι πταίει ὁ λαὸς, ὅστις θέλει νὰ πεινᾷ· καὶ ἂν δὲν πταίῃ αὐτός, ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ἔμβω εἰς τὰ στόματα τῶν δημοτικῶν συμβούλων καὶ νὰ καταδείξω, ὅτι αὐτοὶ καὶ ἐκεῖνοι εἶναι οἱ πταίσται, διότι αὐτοὶ καὶ ἐκεῖνοι κρατοῦν τὰ κεφάλαια τῶν ἄρτοποιῶν, αὐτοὶ καὶ ἐκεῖνοι εἶναι οἱ προμηθευταὶ τῶν σίτων καὶ πάλιν

αὐτοὶ ἐκτιμηταὶ τοῦ ἄρτου, κατὰ τὰς περιστάσεις Σὺ ὅμως γέρο Ἀβδηρῆτα, δὲν λαλεῖς, διότι δὲν ἔχεις ὀδόντας νὰ αἰσθάνεσαι ἀπὸ τὴ μῆγμα ζυμώνεται ὁ ἄρτος, ἐρώτα ἐμεῖς ὅμως, ὅπου ἂν ἔμενα δύο ἀκόμῃ ἡμέρας, ἤθελα ἐπιστρέφει ἄνευ ὀδόντων εἰς τὰς Ἀθήνας, ὥστε μοὶ ἔρχεται ἰδέα νὰ πιστεύσω, ὅτι εἰς τὴν ζύμωσιν προσθέτουν χῶμα διὰ νὰ ἀπορρόφῃ τὴν ὑγρασίαν, ἐνῶ ἐκφουρνίζεται *ψημένο* καὶ ἄψητο.

Ὅμως, θαρρῶ πῶς εἶδα, ὅτι τῶν ἀρχόντων συμβούλων τὸ καλαθάκι ἦτο γεμάτο, τὸ καλότυχο, ἀπὸ φραντζολίσαις καὶ κουλουράκια.

Ἡ Σύρος δὲν εἶναι *στεῖρος*, ἔχει τὴν Ποσειδονίαν ὁδὸν, ἥτις δὲν ἐτελείωσε μὲν, κατασκευάζεται ὅμως, καὶ οἱ ἱππῶται συριανοὶ καταστρώνουν αὐτὴν διὰ τῶν βαρυπετάλων ἵππων των. ἔχει πλατεῖαν· ὦ, ἐκείνη ἢ πλατεῖα! νομίζεις, ὅτι εὐρίσκεσαι εἰς τὰ ἡλύσια πεδία καὶ εἰς ἐκεῖνας τὰς ἀπεράντους σκιαδας, τὰς ὁποίας σχηματίζουν, ὄχι βέβαια τὰ δένδρα, ἀλλὰ τὰ πλατεῖα καπέλλα, — εἶναι τρέλλα!

ἔχει τὰς λέσχας· ὦ, ἂν ἤθελες, καὶ θὰ θελήσω διὰ νὰ θελήσης, Δέσποτα, νὰ ζωγραφίσωμεν καὶ περιγράψωμεν τὴν Σύρον εἰς διαφόρους ὄψεις, θὰ διασκεδάσωσιν οἱ ἀγαθοὶ συνδρομηταὶ μας.

— Τὸ θέλω, ἀλλὰ χωρὶς, καταλαμβάνεις, νὰ ἐγγίσωμεν τὴν εὐαισθησίαν τῆς μιᾶς καὶ προσκρούσωμεν εἰς τὴν φιλοτιμίαν τοῦ ἄλλου.

— Ὅχι βέβαια! καὶ ἰδοὺ τὸ πρόγραμμά μου, διότι ἐγώ, τὸ δαιμόνιον δηλαδὴ, θὰ γράφω ὑπ' εὐθύνην μου μὲ τὸν ἐπίσημον τίτλον.

ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΣΥΡΟΥ

Καὶ ὑπὸ τὰς ἐξῆς ἰδίας ἐπιγραφὰς εἰς ἓνα ἕκαστον φυλλάδιόν μας.

- Ἡ πρώτη ἐσπέρα τῆς ἀρίζεως μου καὶ ἡ φωτοχυσία.
- Μία ἑορτὴ καὶ πέντε εὐγενεῖς κυρίαι.
- Μία νυκτερινὴ διασκεδάσις ἐν ὑπαίθρῳ
- Ἔπνος ἐκδρομῇ, ἢ ἡ νύμφη τοῦ Κωϊμοῦ.
- Δύο τρομεροὶ ἐργολάβοι *scélérats séducteurs* διηγούμενοι τὰς κατακτήσεις των εἰς ἓν δωμάτιον τῆς Λέσχης . . .

Σ. Τὴν κωμωδίαν ταύτην, ἥτις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ὡς τὴν ἠκούσαμεν χαρακτηρίζει μέχρι τίνος βαθμοῦ ἐπὶ τοῦ θερμομέτρου τοῦ Ρεϊμούρου ἀναβαίνει ἢ ζωηρότης τοῦ ἀνθους τῆς Συριανῆς νεολαίας, καὶ πόσον ἀξίζει ἢ ἠθικὴ τῆς ἀνατροπῇ, θέλομεν τὴν προτάξει, ἂν ὁ φίλος ἡμῶν Κύριος Κ. . . . λάβῃ τὴν καλοσύνην καὶ μᾶς πέμψῃ τὰς ὀλίγας ἔτι λεπτομερείας ἐπὶ τῆς πλοκῆς τοῦ δράματος, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοῦδε δυνάμεθα νὰ διαβεβαιώσωμεν, ὅτι ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου δύναται νὰ παιχθῇ ἐπιτυχῶς.

- Τί λέγεις, Δέσποτα;
- Λέγω, ὅτι εἶσαι ἓνα παμπόνηρο.